

Tato práce se zabývá proměnami, jimiž prochází literární vypravěč při adaptaci literárního díla pro médium filmu. Předmětem zkoumání je Stendhalův román *Červený a černý* a jeho dvě adaptace, film Clauda Autant-Lary z roku 1954 a televizní minisérie režiséra Jean-Daniela Verhaegha natočená v roce 1997.

V první části práce jsou shrnuta teoretická východiska čtyř autorů věnujících se vypravěči: dvou literárních teoretiků, Tzvetana Todorova a Gérarda Genetta, a dvou autorů z oblasti filmové naratologie, Seymoura Chatmana a Davida Bordwella. Poté je načrtnuta obecná charakteristika vypravěče v románu *Červený a černý* a narace v jeho dvou adaptacích.

Další tři části práce se podrobněji zabývají třemi tématy spojenými s hlavní postavou románu Juliánem Sorelem: pokrytectvím, ambicemi a láskou. Je zkoumáno, jak se tato témata objevují v románu a jak je vzhledem ke zvolenému způsobu vyprávění zpracovávají obě adaptace.

V závěru jsou pak shrnuty rozdíly mezi románem a oběma adaptacemi a vyvozeny závěry ohledně možností adekvátního převodu literárního vypravěče do filmové podoby.